

สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะ

การศึกษาดังกล่าวถึงอุตสาหกรรมกรรมผลิตอัญมณีและเครื่องประดับเพื่อการส่งออก พบว่าอุตสาหกรรมนี้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็วใน 10 ปีที่ผ่านมา แต่ปัญหาซึ่งเป็นอุปสรรคในการส่งออกก็ยังคงมีอยู่ ปัญหาดังกล่าวมีตั้งแต่เรื่องวัตถุดิบที่ใช้ ปัญหาด้านการลงทุน รวมทั้งการส่งเสริมที่ยังมิได้สัมฤทธิ์ผลเต็มที่ ซึ่งเมื่อได้ทำการศึกษาโดยการสัมภาษณ์หน่วยงานของรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง ผู้ทำการส่งออกบางราย ซึ่งเป็นผู้ผลิตด้วยรวมทั้งการออกแบบสอบถามไปยังผู้ส่งออก ทำให้สามารถสรุปปัญหาเกี่ยวกับการส่งออกและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ ซึ่งข้อเสนอแนะบางส่วนจะมาจากผู้ส่งออก

ก. ปัญหาทางด้านรัฐบาล

1. นโยบายจำกัดสินเชื่อที่ธนาคารแห่งประเทศไทยออกไปใช้บังคับธนาคารพาณิชย์ ทำให้พ่อค้าตั้งแต่พ่อค้ารายย่อย พ่อค้าคนกลางในประเทศ และพ่อค้าผู้ส่งออกได้รับความกระทบกระเทือนเงินหมุนเวียนในกิจการไม่พอ จึงประสบกับปัญหาขาดทุน มีการปิดกิจการเป็นจำนวนมาก ซึ่งหากเป็นเช่นนี้จะกระทบกระเทือนมูลค่าการส่งออกของไทย และทำให้พ่อค้าต่างชาติให้ความเชื่อถือต่อพ่อค้าคนไทยน้อยลง การซื้อขายซึ่งต้องใช้ความเชื่อถือก็จะชะงักงัน

2. การทำงานที่ไม่ประสานกันของหน่วยงานรัฐบาล รัฐบาลได้จัดให้ศูนย์บริการส่งออก กรมพาณิชย์สัมพันธ์ทำการส่งเสริมสินค้าอัญมณีในสินค้าเด่นของปี 2526 แต่หน่วยงานอื่นกลับไม่ให้ความสะดวกเท่าที่ควร โดยเฉพาะกรมศุลกากรจะมีปัญหาดังนี้

2.1 ในการส่งซื้ออัญมณีเข้ามา บางกรณีจะมีปัญหาทางด้าน invoice

2.2 การเดินทางไปร่วมงานแสดงสินค้า Trade mission และ Trade fair ที่รัฐบาลจัดขึ้น ศุลกากรทำการตรวจสินค้าใช้เวลานานถึง 1 วัน ซึ่งเกิดความล่าช้า

2.3 การนำของออกจากศุลกากรกินเวลาเกือบ 1 วัน

2.4 ในกรณีของนำกลับยุ่งยาก แม้จะมีใบสุทธินำกลับ

3. การขอส่งออก เครื่องประดับ เงินต้องไปยื่นขอมาตรฐานต่อสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) ซึ่งต้องมีหลักฐานคือ

- 3.1 หลักฐานภาษีโรงเรือน
- 3.2 เครื่องพิมพ์ดีดไทย-อังกฤษ
- 3.3 โฉะ- แก้อ้อพร้อมใบเสร็จรับเงิน
- 3.4 งบดุลย้อนหลัง

หลักฐานบางประการผู้ต้องการส่งออกไม่มี ไม่สามารถขอมาตรฐานทำการส่งออกได้

4. การตรวจมาตรฐานเครื่องประดับที่มีเงิน เป็นส่วนประกอบจะมีวิธีการยุ่งยากและทำลายเครื่องประดับคือ

- 4.1 ของ 1 ชนิด ถ้ามีเกิน 3 ชิ้นจะหยิบมาตัดเอาไว้ 3 กรัมเพื่อทำการทดสอบระยะเวลาที่จะรู้ผลประมาณ 3 วัน ซึ่งทำให้ของเสียหายและเสียเวลา
- 4.2 การตรวจมาตรฐานต้องนำสินค้าทั้งหมดไปที่สำนักงาน ซึ่งหากสินค้ามีจำนวนมาก พ่อค้าจะกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยของสินค้า เนื่องจากเป็นสินค้าที่มีขนาดเล็ก แต่มีราคา และที่สำนักงานมาตรฐานไม่มีระบบการรักษาความปลอดภัยที่น่าเชื่อถือ
- 4.3 การบรรจุหีบห่อแม้ว่าพ่อค้าผู้ส่งออกจะต้องการบรรจุอย่างดี เมื่อมาถึงสำนักงานมาตรฐาน หีบห่อก็จะถูกเปิดออก เมื่อตรวจเสร็จก็ต้องรวบรวมใส่หีบห่อเข้าไปใหม่ บางครั้งของตกหาย และห่อกลับเข้าที่ไม่เหมือนเดิม เนื่องจากข้อยุ่งยากเหล่านี้จึงมีการลักลอบส่งออกโดยไม่แจ้งว่าเป็นสินค้าประเภทเงิน

5. ทางกรมสรรพากรไม่ยอมรับใบเสร็จรับเงินจากผู้นำพลอยมาขายให้ผู้ส่งออก ใบเสร็จรับเงินเพียงกระดาษซึ่งบังถึงผู้ขายว่ามีที่อยู่ใด ไม่ได้จดทะเบียนเป็นห้างร้าน บริษัท หากตามตัวผู้ขายจากที่อยู่นั้นไม่เจอทางกรมสรรพากรจะถือว่าใบเสร็จเป็นโมฆะ ทำให้ผู้รับซื้อพลอยรวมทั้งพ่อค้าผู้ส่งออกไม่สามารถหักต้นทุนที่รับซื้อได้ ทำให้ต้องขายพลอยในราคาที่สูงกว่าที่ควรจะเป็น

6. คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน B.O.I. ได้ตั้งกฎเกณฑ์ว่าเพชรที่เจียรระไนได้ร้อยละ 80 ต้องส่งออกนอกประเทศ ทำให้โรงงานที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนต้องส่งเพชรไปไว้ในตลาดที่ซื้อขายสะดวก เช่น ซ่งกง สวิส ก่อนที่พ่อค้าจะซื้อกลับเข้ามาไว้ทำเครื่องประดับในประเทศไทย ทำให้เพชรราคาสูงขึ้นเนื่องจากค่าใช้จ่ายในการขนส่ง เป็นเหตุให้ต้นทุนของพ่อค้าไทยที่นำเพชรมาทำเป็นเครื่องประดับสูงกว่าที่ควรจะเป็น

7. การส่งเสริมของรัฐบาลยังไม่ได้ผลเท่าที่ควรในเรื่องดังนี้

- ก. เอกสารเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับตลาดข้อมูลยังไม่ทันต่อเหตุการณ์

- ข. การจัด Trade mission นำพ่อค้าอัญมณีและเครื่องประดับไปน้อย พ่อค้าผู้นำ
เข้าไปต่างประเทศไม่สามารถมีทางเลือกได้ จึงไม่สามารถตกลงซื้อได้
- ค. การนำพ่อค้าผู้ส่งออกชาวไทยไปร่วมงานแสดงสินค้า (Trade Fair) ยังต่างประเทศ
ประเทศไทยไม่ได้ผลเท่าที่ควร เนื่องจาก

1. เมื่อถึงประเทศที่มีการจัดงานแสดงสินค้า สินค้าที่พ่อค้าชาวไทยต้อง
นำออกแสดงไม่สามารถนำออกจากศุลกากรของประเทศนั้น ๆ ได้ทันต่อเหตุการณ์
2. ผู้โชว์ อุปกรณ์ตกแต่ง การติดตั้งไฟไม่สามารถจัดหาได้ตามที่พ่อค้าผู้ส่ง
ออกต้องการ
3. งานที่รัฐบาลไปร่วมเป็นงานทั่วไป ไม่ได้เจาะจงเฉพาะผู้นำเข้าและ
ผู้ส่งออก ทำให้บรรดาผู้นำเข้าในประเทศนั้น ๆ ให้ความสนใจกับงาน Trade
fair น้อย ผู้ส่งออกของไทยที่ไปร่วมงานจึงไม่มีโอกาสพบผู้นำเข้าได้มากเท่า
ที่ควร
4. รายละเอียดเกี่ยวกับอัตราภาษีของประเทศนั้น ๆ คลาดเคลื่อน ผู้ส่ง
ออกไม่อาจคาดคะเนต้นทุนได้ล่วงหน้า
5. ศึกษาความต้องการในตลาดต่างประเทศไม่ถ่องแท้ พ่อค้าที่ถูกคัดเลือก
ไป จึงนำของที่ไม่ตรงกับความต้องการของผู้นำเข้าในประเทศนั้น ๆ ของจึงไม่
เป็นที่สนใจสำหรับบรรดาผู้นำเข้าชาวต่างประเทศ
6. สถานที่ที่ใช้สำหรับจัดวางผู้โชว์ไม่เพียงพอ

ข. ปัญหาด้านผู้ผลิตและผู้ส่งออก

1. ลูกค้านต่างประเทศขาดความเชื่อถือต่อสินค้า

ก. เครื่องประดับ โดยเฉพาะเครื่องประดับทองจะมีเนื้อทองไม่ครบตามที่บ่งเอาไว้
เช่น ทอง 18 k มีเนื้อทองไม่ถึงร้อยละ 75 ทั้งนี้เนื่องจาก

1. คุณภาพของน้ำประสานไม่ดีพอ ทำให้เครื่องประดับที่ได้มีเนื้อทองไม่
ครบตามที่ต้องการ
2. ผู้ส่งออกบางรายทำการส่งออกสินค้าที่ผลิตไม่ได้มาตรฐาน โดยมีได้ทำ
การตรวจสอบจากผู้ผลิตเสียก่อน
3. ร้านค้าเครื่องประดับได้ขายเครื่องประดับที่ไม่ได้มาตรฐาน เช่น ทอง
9K ก็กล่าวว่า 14K เมื่อนักทองเที่ยวซื้อไปและนำไปตรวจสอบในประเทศของตน

จะเกิดความรู้สึกว่าถูกหลอก ทำให้ขาดความเชื่อถือต่อสินค้าที่ผลิตในประเทศไทย ทำให้เสียชื่อเสียงต่อส่วนรวม

ข. พลอยที่เจียรระไนแล้ว

ปัจจุบันมีการนำพลอยสังเคราะห์ชนิดอัด เป็นก้อน เข้ามาจากต่างประเทศ เพื่อทำการเจียรระไน มีพ่อค้าที่ไม่ซื่อสัตย์บางคนถือโอกาสขายพลอยชนิดดังกล่าว ให้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในราคาพลอยธรรมชาติ เมื่อนักท่องเที่ยวกลับ ไปและพบว่า เป็นพลอยสังเคราะห์ทำการส่งคืน ทำให้เสียชื่อเสียงต่อส่วนรวม

2. ความต้องการของตลาดไม่ตีสมำเสมอ ซึ่งผู้ส่งออกเครื่องประดับจะประสบปัญหาอย่างมากว่า ผู้ส่งออกพลอยร่วง สาเหตุเนื่องจากราคาวัตถุดิบทองคำแท่งมีราคาเปลี่ยนแปลงขึ้นลงไม่คงที่บ่อยครั้ง มีผลทำให้ผู้ผลิตไม่สามารถตัดสินใจตกลงรับคำสั่งซื้อจากผู้นำเข้าในต่างประเทศได้ หรือผู้นำเข้าไม่กล้าสั่งซื้อสินค้า ซึ่งทำให้การค้าเครื่องประดับหยุดชะงักในช่วงราคาทองในตลาดโลกปั่นป่วน

3. วัตถุดิบประเภททองที่นำมาทำเป็นเครื่องประดับมีความบริสุทธิ์ไม่แน่นอน เนื่องจากไม่มีการนำทองเข้ามาจากภายนอกประเทศ ทองที่ใช้กันอยู่จึงนำมาจากทองที่หมุนเวียนอยู่ในตลาด ซึ่งทองบางแห่งก็มีความบริสุทธิ์ไม่ถึงกำหนด ทำให้ผู้ผลิตเครื่องประดับที่ต้องการผลิตเครื่องประดับที่ได้มาตรฐาน เสียเวลาประมาณ 3 อาทิตย์ และค่าใช้จ่ายในการทดสอบทองที่ซื้อมาจากแต่ละแห่ง ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น และด้วยเหตุนี้จึงมีการลักลอบนำทอง เข้ามาจากต่างประเทศ

4. อากรนำเข้าวัตถุดิบและเครื่องมือที่ใช้ในอุตสาหกรรมประเภทนี้สูง เช่น หินโกลนพลอย ขี้ผึ้ง ปูนทนไฟบางชนิด และน้ำยาเคมี ซึ่งจำเป็นต้องนำเข้าจากต่างประเทศ เนื่องจากวัตถุดิบที่ผลิตในประเทศไทยมีคุณภาพต่ำหรือผลิตไม่ได้ การเสียอากรวัตถุดิบและเครื่องมือที่ใช้สูง เป็นการทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้นไปด้วย และมีผลกระทบต่อราคาส่งออก

5. ผู้ผลิตรายย่อยไม่สามารถหาแหล่งเงินทุน เพื่อขยายกิจการด้านการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับเพื่อการส่งออก ทั้งนี้ เนื่องจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ตั้งเงื่อนไขในด้านวงเงินลงทุนไว้ ต้องไม่ต่ำกว่า 2 ล้านบาท ทำให้ผู้ผลิตรายย่อยไม่มีโอกาสได้รับสิทธิประโยชน์จากการส่งเสริม ซึ่งขัดกับวัตถุประสงค์ของรัฐบาลในการที่จะส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมภายในประเทศ

6. แหล่งวัตถุดิบเดิมของไทยมีน้อยลง ไม่ได้มีการสำรวจแหล่งใหม่เพิ่มเติม หรือในบางกรณีแหล่งที่มีพลอยกับ เป็นเขตที่อยู่อาศัย หรือถนนของทางราชการ ซึ่งทำให้ไม่สามารถนำเอาทรัพยากรธรรมชาติ ที่มีอยู่มานำใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

แนวทางในการแก้ปัญหา

1. ปรับปรุงการทำงานของหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการผลิตอัญมณีและการส่งออกดังนี้
  - 1.1 กรมศุลกากร ควรให้ความสะดวกในเรื่องการส่งสินค้าประเภทอัญมณีเข้ามา เนื่องจากเป็นสินค้าที่จะนำมาคกแต่งเพื่อส่งออกต่อไป และเป็นสินค้าที่ไม่ต้องเสียภาษี นอกจากนี้ในการที่พ่อค้าผู้ส่งออกนำสินค้าไปแสดงยังงานแสดงสินค้านอกประเทศหรือไปร่วมงาน Trade mission ก็ควรได้รับความสะดวกในเรื่องการตรวจสอบสินค้า เพราะการนำออกในปัจจุบันก็ได้ต้องเสียภาษี และในกรณีเช่นนี้ เป็นเพียงการนำของตัวอย่างไปแสดง เพื่อจะหาลูกค้าต่างประเทศ อันจะมีผลต่อมูลค่าการส่งออกของไทยต่อไป
  - 1.2 สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์สินค้าอุตสาหกรรม ควรลดระเบียบข้อบังคับสำหรับผู้ที่ต้องการขอมาตรฐานในการส่งเครื่องประดับเงินออกนอกประเทศ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีผู้ส่งออกเครื่องประดับเงินมากขึ้น นอกจากนี้กรรมวิธีในการตรวจมาตรฐาน เครื่องประดับเงินก็ไม่ควรจะมีการทำลายเครื่องประดับ และกักเก็บสินค้าไว้นาน เกินความจำเป็น ควรจะใช้วิธีการทดสอบแบบใหม่ที่ต่างประเทศใช้ซึ่งตรวจสอบสินค้าได้โดยไม่ต้องตัด-ทำลายเครื่องประดับ รวมทั้งควรมีระบบรักษาความปลอดภัยในสินค้าประเภทนี้ เนื่องจากเป็นสินค้าที่มีราคา
  - 1.3 คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (B.O.I) ควรจะมีการแก้ไขกฎเกณฑ์บางประการ ในเรื่องวงเงินซึ่งต้องไม่ต่ำกว่า 2 ล้านบาทซึ่งขัดขวางต่อผู้ผลิตรายย่อยในการที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมของตนขึ้น รวมทั้งในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนต้องส่งสินค้าออกนอกประเทศไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ในกรณีที่ เป็นโรงงานเจียรไนเพชรซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่เริ่มจะทำขึ้น การมีโรงงานเจียรไนเพชรขึ้นเองในประเทศจะทำให้ต้นทุนการซื้อเพชรที่เจียรไนแล้วของผู้ผลิตเครื่องประดับถูกกว่าที่จะสั่งซื้อจากต่างประเทศ แต่จากกฎข้อบังคับดังกล่าว ผู้ผลิตเครื่องประดับเพชรก็จำต้องซื้อเพชรที่เจียรไนจากต่างประเทศ เช่น เดิม หรือบางกรณีซื้อเพชรที่เจียรไนจากประเทศไทยจากตลาดต่างประเทศ ซึ่งเป็นการเพิ่มต้นทุนของผู้ผลิตโดยใช้เหตุ อันจะมีผลต่อราคาส่งออกที่ต้องเพิ่มขึ้น

1.4 กรมทรัพยากรธรณี ควรจะมีการวางแผนการสำรวจแหล่งอัญมณีต่าง ๆ เอาไว้ เพื่อจะได้ไม่ใช้สถานที่เหล่านั้นสร้าง เป็นถนนหรือที่อยู่อาศัย

1.5 ศูนย์บริการส่งออก มีบทบาทที่สำคัญในการพัฒนาการส่งออกอัญมณีและ เครื่องประดับเท่าที่ผ่านมาปัญหาที่เกิดขึ้นมีแนวทางในการแก้ไขดังนี้

ก. ในการไปร่วม Trade mission และ Trade Fair ยังประเทศต่าง ๆ ควรมีการสำรวจความต้องการของสินค้าอัญมณีและ เครื่องประดับในประเทศนั้น ๆ เพื่อจะได้ทำการคัดเลือกพ่อค้าผู้ส่งออกที่มีสินค้าตรงตามความต้องการของตลาดเข้าร่วมงาน เพื่อจะได้ไม่เสียค่าใช้จ่ายโดยเปล่าประโยชน์ และทำให้สามารถขยายตลาดต่างประเทศได้มากยิ่งขึ้น

ข. มีการหาข้อมูลทางการค้าของตลาดในต่างประเทศให้ทันต่อเหตุการณ์ และจัดพิมพ์เผยแพร่อย่างรวดเร็วให้พ่อค้าผู้ส่งออกได้ทราบ

ค. พิจารณาเลือกงานแสดงสินค้ายังต่างประเทศที่มีนักธุรกิจผู้นำเข้าของประเทศต่าง ๆ ไปร่วมงานเป็นอันมาก เพื่อให้พ่อค้าผู้ส่งออกชาวไทยมีโอกาสพบผู้นำเข้าสินค้าอัญมณีและ เครื่องประดับชาวต่างชาติได้โดยตรง ไม่ควรไปร่วมงานที่เปิดให้ประชาชนทั่วไปได้ชม เพราะงานลักษณะดังกล่าวผู้นำเข้าจะให้ความสนใจไม่มากนัก

ง. ควบคุมบรรดาพ่อค้าผู้ส่งออกที่เข้าไปร่วมในรายการแสดงสินค้ามิให้มีการขายสินค้าตัดราคากันเอง หรือทำการขายสินค้าปลีกไปก่อนที่จะสิ้นสุดงาน ทั้งนี้ เพื่อให้โอกาสแก่ผู้นำเข้าได้เห็นสินค้าทั้งหมดที่นำไป เพื่อการสั่งซื้อที่จะตามมาในภายหลัง

2. อนุญาตให้นำทองแท่ง เข้าประเทศสำหรับผู้ที่ต้องการใช้ทองคำทำเป็น เครื่องประดับ เพื่อการส่งออก เพื่อตัดปัญหาขาดวัตถุดิบและการลักลอบนำทอง เข้าประเทศอย่างผิดกฎหมาย ผู้ผลิตจะได้ไม่ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการทดสอบความบริสุทธิ์ของ เนื้อทอง

3. เพื่อให้เครื่องประดับทองมี เนื้อทองตรงตามมาตรฐาน ผู้ผลิตอาจส่งตัว เรือนสำเร็จรูปเข้ามา ซึ่งมีต้นทุนไม่ต่างไปจากการผลิตเอง วิธีนี้จะทำให้มั่นใจในคุณภาพของ เนื้อทองว่าได้มาตรฐานตามที่ต้องการ

4. รัฐควรมีบทลงโทษต่อผู้ส่งออกซึ่ง ส่งสินค้า เครื่องประดับที่ไม่ได้มาตรฐานด้วยความจงใจ

โดยขณะส่งออกให้จกวัน เวลา และมีหมายเลขบันทึกไว้ หากสินค้าถูกส่งกลับคืนมาให้อ้างถึงวัน เวลา และหมายเลข ณ วันที่ทำการส่งออก อาจมีการห้ามผู้ส่งออกที่ทำการส่งสินค้าที่ไม่ได้ มาตรฐานรายนั้นทำการส่งออกเป็นเวลา 1 ปี ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ส่งออกทั้งหลายทำการคัดเลือกสินค้า ที่ตรงตามที่บ่งไว้จริง ๆ

5. พิจารณาลดอากรขาเข้าสำหรับ เครื่องมือ และน้ำยาเคมีที่จำเป็นต้องใช้ในอุตสาหกรรม การผลิตอัญมณีและเครื่องประดับ เพื่อให้ต้นทุนสำหรับผู้ผลิตถูกลง

6. จัดการฝึกอบรมช่างฝีมือ เพื่อให้เหมาะสมกับการทำงานในโรงงาน โดยเฉพาะการ เจียรระโนเพชร ซึ่ง เริ่ม เป็นอุตสาหกรรมที่จะขยายตัวต่อไปในอนาคต ซึ่งอาจจัดหลักสูตรในโรงเรียน ช่างฝีมือของรัฐ หรือของเอกชนที่ต้องการ

7. รัฐบาลควรจัดหาเงินกู้ให้แก่ช่าง เจียรระโนในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำ เพื่อใช้ในการจัดหา เครื่องมือที่จำเป็นในการ เจียรระโนเพชร โดยพ่อค้าเป็นผู้รับประกันการชำระ เงินคืนทั้งหมดภายในระยะ เวลา 4-5 ปี

8. ทบทวนนโยบายการจำกัดสิน เชื้อซึ่งรัฐได้ออกไป ควรมีความยืดหยุ่นในอุตสาหกรรมซึ่ง เห็นแล้วว่าเป็นการลงทุนเพื่อการส่งออกดัง เช่นอุตสาหกรรมอัญมณี เป็นต้น

9. จัดตั้งสถานที่ที่มีมาตรการรักษาความปลอดภัย ณ กรมศุลกากร ในการเก็บอัญมณีและ เครื่องประดับ รวมทั้งในสถานที่นี้ควรมี เครื่องมือที่ทันสมัยในการตรวจสอบสินค้าก่อนที่จะมีการตกลง รับสินค้า

10. ... ..

11. ... ..